

Hồi Thứ Ba Mười Một

THÁI BẠCH NGUYỆT LÃO

Cừu Cốc vừa thấy Thái Bạch Tiên Ông đến nơi, lòng không khỏi kinh dị lạ thường. Vì chàng đã từng chung sống với Tiên Ông một đoạn thời gian nên rất hiểu rõ tánh tình của ông ta lắm. Là một người đạo cốt tiên phong, siêu phàm ngoại thế, có thể nói lòng ông ta không muốn tranh giành với thế nhân nữa. Vậy mà hôm nay lại tai xuất giang hồ để tranh bá đoạt vương, thật là một việc dù cho nằm mộng Cừu Cốc cũng không hề tưởng tượng được.

Tử Vong Thành Chủ cùng bọn Cẩm y mọi người ai nấy đều tỏ vẻ cung kính đứng xuôi tay bên người Thái Bạch Tiên Ông.

Đôi mắt Thái Bạch Tiên Ông sáng như sao, đảo quanh một vòng hỏi:

– Thăng nhãi con kia là ai?

Tử Vong Thành Chủ cung kính đáp:

– Hẳn gọi là Lữ Cừu Cốc, là con của Lữ Tử Thu minh hữu của bốn minh.

Cừu Cốc đứng bên ngạc nhiên tự bảo:

– Thật là kỳ quái, mới cách nhau có vài ba tháng, vậy mà sau ông không nhìn ra ta kìa?

Đồng thời chàng nhận xét lời nói cùng thái độ của Thái Bạch Tiên Ông thì thấy có hơi khác lạ, điều thứ nhất Thái Bạch Tiên Ông trên núi rất nhân từ hòa nhã, người như tiên thánh, còn tại đây sao lạnh lùng dễ sợ. Điều thứ hai đôi mắt của Tiên Ông trước kia nhân quang nhu hòa, mà nay thì sắc bén lộ hung quang, chữ đầy tham vọng, vừa thấy cũng tưởng như đây là một vị ma đầu hung sát.

Vì có những điểm vị đồng trên nên chàng cũng giả vờ không quen biết, cứ đứng ngang nhiên không điểm xĩa tới họ.

Thái Bạch Tiên Ông nhìn chàng, cười lạnh lùng hỏi:

– Lần trước gây rối bốn minh cũng là thằng oắt con này?

– Thừa vâng.

– Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục hiện có trong người hấn?

– Từ khi bị Lữ Tử Thu cắp đi, giờ lọt vào tay hấn rồi.

Thái Bạch Tiên Ông buông tiếng cười quái dị:

– Đường đường Phổ Kiếm Minh mà không xử nổi thằng nhỏ này, thật buồn cười.

Lão già cẩm y tỏ vẻ sợ sệt cung mình nói:

– Theo sự phán đoán của thuộc hạ, sau khi tra xét qua bản đồ, biết được di bảo của Tiên Vương hình như ở trong hang động này, nên đặc biệt thỉnh Ân chủ thân lâm tọa trấn, để tránh bọn giang hồ chuột nhắt đến đây cướp giật.

Thái Bạch Tiên Ông phẩy tay nói:

– Mau dẹp thẳng tiểu tử kia trước rồi mới nói chuyện sau.

Lão cảm y cúi đầu “Tuân mạng”. Tà áo vừa dao động, đã phi thân đến trước mặt Cừu Cốc.

Trông thuật phi thân của đối phương, Cừu Cốc liền nghĩ ra một người:

– Đúng rồi! Y chính là tên nghịch sư của Hữu Cung Tư Mạng, cụ già trong thạch động từng truyền cho ta kiếm pháp và bị ám hại.

Cừu Cốc cảm giận, mắt sáng quắc soi thẳng vào mặt đối phương:

– Người có phải là Trịnh Tử Tư không? Theo thứ bậc sư môn, ta nên gọi người một tiếng sư thúc, nhưng vì hành vi cầm thú của người, hiện nay ta thề giết người để trị tội.

Đôi mắt Trịnh Tử Tư mở tròn kinh ngạc, song rồi lão cất tiếng cười nham hiểm:

– Người còn nhỏ mà biết quá nhiều bí mật, bốn Tư Mạng nếu không giết người, Phổ Kiếm Minh sau này sẽ bị bại vào tay người mất!

Lời vừa dứt, chân ông đã tiến lên một bước lẻ làng đánh ra hai chưởng. Một tiềm lực mạnh như hải đảo bài sơn áp đảo vào người Cừu Cốc.

Cừu Cốc có ý muốn thử xem Thái Bạch Tiên Ông còn nhớ tới chàng chăng, nên vừa ra tay đã dừng ngay trong thế “Tiềm Long Cửu Thức”, “Giang Vũ Phi Phi”, “Lục Trảo Như Mộng”, “Thanh Vực Hoàng Sa” liên tiếp bốn thức đánh ra, tập trung mười thành công lực.

Luồng gió ào ào tuông ra như vũ bão, khiến cho thế chưởng của trịnh Tử Tư vô hình mất dạng lại còn bức ông ta phải lùi lại hai bước.

Cừu Cốc thét lên một tiếng, song chưởng lại đánh tiếp, chiêu “Khí Thôn Hà Ngục” uy mãnh lạ thường, tiếng gió âm âm như phong lôi tập nập.

Trịnh Tử Tư lâu nay chưa thấy qua thế chưởng thần kỳ này, đầu dam ngang nhiên chống đỡ, nên lại lùi sau năm bước để dễ tránh. Thừa cơ hội, Cừu Cốc đưa mắt lên nhìn về phía Thái Bạch Tiên Ông, thấy mặt ông ta lạnh lùng không biến đổi tựa như không hiểu chút gì về môn chưởng pháp này, lòng chàng lại càng thêm nghi hoặc hơn.

Lúc ấy, phía sau những phiến đá to lại xuất hiện một số người áo vàng mang mặt nạ nữa. Bọn họ đều đứng nối tiếp sau lưng Tiên Ông.

Với tình thế này thật bất lợi cho Cừu Cốc, chàng chỉ đối phó với Trịnh Tử Tư đã đủ mệt nhọc rồi. Nếu bọn chúng đồng ra tay một lượt thì dù cho chàng có võ

công cao cường đến đâu, cũng chỉ chống cự được bốn người là quá lắm nên lòng chàng không khỏi lo lắng sợ sệt.

Bỗng nhiên, tai nghe có tiếng văng vẳng vọng lại:

– Hải nhi chớ nên đương đầu với bọn chúng làm gì, mau vào động đi.

Giọng nói thân mật, âm thanh nghe tựa quen quen, nhưng nhứt thời chàng chưa nhớ ra là ai đấy thôi, trong lòng vô cùng xúc động, tự nhủ:

– Chị Thu đã vào hang này giờ, không hiểu đã tìm được những gì chưa, tiếng nói của người này có thể là cha của nàng cũng không biết chừng.

Vì tin tưởng là tiếng nói của Từ Ngưỡng Chi, nên chàng không ngần ngại quay mình, nhẹ như chiếc tên bay, chui vào hang mất dạng. Chàng vừa đến trong chưa đầy năm thước, đã thấy càng đi sâu vào hang càng rộng lớn. Qua một đoạn quanh co khúc khuỷu đã đưa chàng đến một khoảng trống rộng thênh thang. Ánh sáng chẳng biết từ đâu rọi vào, chiếu rõ những phiến đá hình thù tựa loài thú dữ.

Cừu Cốc đứng yên đưa mắt quan sát một lúc những phiến đá có hình thù thú vật. Ngoài mặt xem chẳng ra gì, nhưng bên trong lại là một trận đồ phức tạp. Cả mấy chục ngõ khe, nếu không sáng suốt nghiên ngẫm sẽ bị lạc đường ngay. Chàng không hiểu Thanh Thu đã vào đường nào.

Đang lúc phân vân, bỗng nghe tiếng bước bước chân khua động, lòng chàng càng thêm nóng nảy thì một giọng nói lại phát ra:

– Nhãi con, chui vào đường thứ ba bên trái, vào trong lại quay qua bên mặt thì gặp đặng ta.

Nghe tiếng nói, Cừu Cốc đoán được không xa ngoài ba dặm, nên lập tức theo sự chỉ dẫn tiến vào. Lai đi qua một con đường hẹp, chẳng bao lâu xuất hiện một gian thạch thất. Giữa phòng có hai chiếc đôn bằng đá to lớn, chính giữa kê một chiếc bàn. Trên bàn có một bình bông bằng ngọc thạch, nhưng chẳng có bông hoa, cũng không thấy vật gì thêm nữa.

Trên hai cửa phòng có khắc bốn chữ sâu vào “Tích bảo, tàn trần”, nhưng cửa phòng trống rỗng không một vật vật gì che kín. Miệng Cừu Cốc lẩm bẩm:

– Chẳng lẽ Tiên Vương di bảo lại dấu nơi đây sao?

Bỗng giọng nói khi nãy lại phát ra:

– Nhãi con, cây “Vạn Tải Trường Thanh” trước kia đã trồng trong lực bình ất, còn “Thiên Niên Tiếp Đoạn” và “Tiên Tần Võ Thuật” dấu dưới ghế kia. Nhưng giờ không còn nơi ấy nữa, ngươi dừng vào làm chi, mau đến đây ta có lời nói.

Cừu Cốc vốn chẳng tham lam, vừa nghe nói đã dừng chân lại, thuận theo đường chỉ dẫn tiến lên. Chàng thấy con đường ấy quanh co như khu ốc, giữa đường lại có nhiều ngõ rẽ, nếu không nhờ tiếng nói từng hồi nhắc nhở thì chàng đã đi lạc từ ban đầu.

Nửa giờ đồng hồ qua, Cừu Cốc vượt qua một khoảng đường dài, bỗng thấy gió lạnh thoảng qua mặt, không khí mát mẻ xông vào lồng ngực. Chàng định ngay nơi đây có lẽ là trên khoảng cao trống trải.

Hừng đông dần dần chiếu rạng, màn đêm bắt đầu vén sáng, Cừu Cốc mới rõ là hiện chàng đang đứng trên đỉnh núi cao, khôn dè đây là một hang động thiên nhiên vô cùng huyền ảo.

Chàng cất tiếng gọi:

– Chị Thu! Chị Thu!

Đột nhiên xa xa có tiếng cười ha hả:

– Con đầu vàng này thật là ghê gớm

Tiếp theo đó lại có tiếng trong trẻo nói:

– Mau, mau can chúng ra, Thiết Bích Kim Cang sắp bị cắn chết rồi.

Tiếng nói trong trẻo vừa lọt vào tai, Cừu Cốc lập tức tung mình phi nhanh về hướng đó.

Xa xa, chàng thấy Thanh Thu cùng một cụ già tóc trắng đang quì trên một phiến đá to bằng phẳng, không hiểu họ đang làm trò gì. Khi đến gần chàng mới nhìn ra cụ già tóc bạc ấy chính là Thái Bạch Tiên Ông.

Một già một trẻ đang lay hoay bên một chiếc hộp, nên Cừu Cốc đến nơi mà hai người không hề hay biết.

Được một lát lâu, Thái Bạch Tiên Ông như đã chán, mới quay đầu lại cười nói:

– Nghe thiên hạ đồn ế ở Liêu Đông cắn nhau rất dữ, hôm nay mới biết quả đúng thật. Người xem mấy con ế của lão phu như thế nào.

Cừu Cốc giờ đây mới hiểu là họ đang mãi mê đấu ế, không khỏi buột miệng cười xòa:

– Trò chơi của tiền bối thật thích thú.

Thái Bạch Tiên Ông đưa mắt nhìn chàng, vừa vỗ nhẹ trên vai Thanh Thu cười nói:

– Người bảo trò chơi của lão thích thú, vậy chờ điểm phúc của người không thích thú sao? Con nhỏ này thật thông minh đáo để.

Đôi mà Thanh Thu đỏ bừng, chu miệng nũng nịu:

– Tiền bối lại đem chau ra trêu đùa nữa rồi!

Thái Bạch Tiên Ông đắc ý cười nghiêng ngửa và thuận tay phất nhẹ một cái, đánh chiếc hộp ế lẳng xuống dưới núi. Cười cho đã thèm rồi ông mới bắt đầu hướng về Cừu Cốc hỏi:

– Tiềm Long Cửu Thức của người đã luyện tới đâu.

Cừu Cốc cúi mình cung kính:

- Đã sử dụng được trong chiến đấu.
- Đấu múa qua một lượt cho ta xem nào.

Cừu Cốc theo lời Tiên Ông, lập tức đem môn Tiềm Long Cửu Thức phô diễn một lượt. Trong khi thực hành, chưởng phong ồ ạt tung bay tứ phía, uy thế kinh người.

Thanh Thu đứng bên không ngớt vỗ tay khen thưởng.

- Chưởng pháp tuyệt, không những kinh lực mạnh mẽ mà còn thần ảo cực kỳ.

Nhưng đối với Tiên Ông, sau khi diễn qua ông lắc đầu nói:

- Không được! Không được! Muốn thắng được địch thì còn kém quá.

Cừu Cốc múa hết pho “Tiềm Long Cửu Thức” tưởng đâu sẽ được khen ngợi, không ngờ lại nghe chê thế, thậm chí có lẽ đã bị bỏ sót ít nhiều nên vội thu chưởng lại đến trước mặt Tiên Ông nói:

- Vãn bối thiên tư kém cỏi, dám mong tiền bối chỉ điểm thêm cho.

Thái Bạch Tiên Ông vuốt râu cười ha hả:

- Người có phần thiên tư ấy cũng đã là ưu tú ít ai bằng. Nên biết mấy thức chưởng pháp của lão, đã mất đi gần trăm năm tinh, đâu dễ gì học đã biết hết sao?

Tiếp theo, ông đem các chỗ tinh vi trong Tiềm Long Cửu Thức giảng giải cho chàng nghe một lượt, rồi bảo chàng múa lại xem.

Đối với pho chưởng này, Cừu Cốc đã nhận thức sâu xa, giờ lại được Tiên Ông giảng giải rộng ra, chàng càng thêm hiểu rõ, lập tức luyện tập lại một vòng.

Từ Thanh Thu đứng bên dương đôi mắt phượng tròn xoe chú ý xem, nàng thấy mấy chiêu của Cừu Cốc đang múa, không những uy mãnh đã kém đi, đồng thời còn chậm chạp dị thường. Nàng nhíu mày tự bảo thầm:

- Chẳng lẽ chân lực của chàng bị kiệt quệ?

Bỗng nghe Tiên Ông vỗ tay cười mãn nguyện:

- Được rồi! Được rồi! Nhi tử thật là dễ dạy.

Thanh Thu ngơ ngác cảm thấy không hiểu gì cả. Cừu Cốc ngưng tay đưa lên trán lau mồ hôi, bỗng như sực nhớ điều gì hỏi:

- Tiền bối tới Liêu Đông tự bao giờ?

- Đã mấy hôm rồi.

– Lúc nãy ở trước núi vãn bối cũng thấy một người hình dáng giống tiền bối như in.

Tiên Ông như không thềm ngó nghĩ gì tới:

- Vậy sao?

– Nghe nói ông ta là thủ lĩnh của Phổ Kiếm Minh, đồng thời còn nghe các minh hữu gọi là Ân chủ.

Bồng đôi mày Thái Bạch Tiên Ông nhú lại như hơi giận nói:

– Hắn muốn tìm chết.

Nhưng thái độ ôn hòa tự bao giờ lập tức trở lại ngay. Ông cười nhạt nói:

– Bọn chúng mưu đồ cướp đoạt Tiên Vương di bảo, thật chẳng khác chi một lũ điên rồ.

Thanh Thu đứng bên xen lời:

– Bọn họ không những mưu đoạt di bảo của Tiên Vương, đồng thời còn muốn xưng bá võ lâm nữa đấy.

Tiên Ông nghe nói mỉm cười không hề thốt ra một lời.

Cừu Cốc đã hiểu người của ông ta đã đặt vào bất siêu nhau ngoại vật, không còn màn lo đến việc đời nữa, thành thử chàng không dám nói thêm, liền chuyển sang chuyện khác:

– Xin hỏi tiền bối, người ta nói đến Tiên Vương di bảo, song không hiểu nó là vật gì?

– Một chậu “Vạn Tải Trường Thanh”, một bình “Thiên Niên Tiếp Đoạn”, một cuốn “Tiên Tần Võ Thuật Tập Thành”.

– Những vật ấy tiền bối đã thấy qua chưa?

– Nếu lão không nhờ cây “Vạn tải Trường Thanh” thì làm sao bây giờ còn sống được? Còn lọ thuốc “Thiên Niên Tiếp Đoạn” nghe bảo chỉ cần nạn nhân chưa chết, dù cho vết thương có nặng đến mấy cũng cứu khỏi, nhưng đến nay lão phu chưa có dịp thí nghiệm qua.

– Nói vậy thì Tiên Vương di bảo đã lọt vào tay tiền bối rồi.

– Những vật ấy vốn là của tổ tiên lão để lại, nếu lão không giữ để lọt vào tay kẻ khác thì giang hồ càng thêm bị thảm hại hơn.

Cừu Cốc biết đã lỡ lời, mặt chàng đỏ bừng lên, Tiên Ông bỗng cười lớn nói:

– Đã lâu ngày lão phu chưa từng ăn qua thức ăn chín. Vậy hai người cùng ta đi ăn một bữa cho ngon nào.

Cừu Cốc thầm nghĩ hiện giờ hoàn cảnh như thế này, đâu có thì giờ rảnh, để đi uống rượu với ông ta. Còn đang ngập ngừng chưa biết trả lời làm sao thì Thanh Thu vội lấy chỗ tay thúc chàng, cười nói:

– Nếu lão tiền bối thấy thú, chúng cháu xin nhận lời.

Nàng rất khôn ngoan, biết trong người Tiên Ông kỳ học võ công rất nhiều. Chỉ cần ông ta chỉ điểm vài ba môn, cũng đủ sử dụng suốt đời không hết, nên vội vã vui vẻ nhận lời.

Tiên Ông nhìn thấy dáng điệu của Cừu Cốc, ông liền hiểu ngay chàng đang nghĩ gì, nên cười nói:

– Người không cần phải lo lắng đến thế. Bọn tiểu quỷ ấy mà làm nên việc gì. Từ Ngưỡng Chi đã lo việc ấy cho ta rồi, các người khỏi cần đợi hấn nữa.

Vừa nói ông đã cất bước đi xuống núi, Thanh Thu cũng vội kéo tay Cừu Cốc theo sau. Chỉ mới thoáng cái mà Tiên Ông đã cách xa hai người có ngoài trăm trượng. Mặc cho hai cô cậu chạy mau đến mấy cũng không tài nào đuổi theo kịp

Hai người đã hiểu công lực của Tiên Ông trên đời chỉ có một, nên không lấy làm lạ, cứ từ từ rảo bước theo sau. Cừu Cốc quay sang hỏi Thanh Thu.

– Chẳng lẽ cụ già này là ân chủ mà thiên hạ thường gọi sao?

Thanh Thu gật đầu.

– Vậy cụ già nơi Nam Sơn Thành Tử là ai?

– Là người giả, cũng như kẻ đã giả mạo cha đệ trước kia vậy.

Cừu Cốc liếc mắt nhìn, nàng Thanh Thu mỉm cười im lặng.

Ba người đi được một khoảng khá lâu đã đến một tiểu trấn. Khó khăn lắm mới gặp một tiệm cơm, Thanh Thu lấy tiền đưa ra nhờ tiểu nhị đi mua các thức ăn do nàng kê sẵn, rồi thân hành xuống bếp tự nấu nướng lấy.

Trong lúc rảnh rang, Thái Bạch Tiên Ông đưa tay ngoắc Cừu Cốc đến bên hỏi:

– Nhãi con, người đã có vợ chưa?

Cừu Cốc đỏ mặt:

– Lúc nhỏ mẹ cháu có định hôn cho cháu nhưng cháu đã hủy bỏ rồi.

– Tại sao thế?

– Vì cha nàng không phải người đạo nghĩa

– Người cưới con gái hấn, đối với hấn đâu có quan hệ gì?

– Nhưng cháu đã lỡ làm như thế rồi.

Tiên Ông gật gù:

– Nước đổ khó hốt lại được. thôi bỏ qua, giờ lão muốn đứng ra chủ hôn định vợ cho người, chịu chăng?

Mặt Cừu Cốc đỏ thêm vì xấu hổ:

– Đa tạ lòng tốt của tiền bối, nhưng trước khi báo được thù cha, vẫn bối chưa muốn nói đến việc ấy.

Tiên Ông cười lớn:

– Nhưng lão cao hứng muốn làm thế đấy.

Rồi ông gọi đám tiểu nhị lại, căn dặn mua đồ đặt bàn hương án. Cừu Cốc đâm hoảng:

– Như vậy sao tiện, xin cho văn bồi suy nghĩ lại đã chứ.

Thái Bạch Tiên Ông tuổi đã ngoài hai trăm nên tánh tình biến đổi lạ thường. Ông không cần Cừu Cốc ứng chịu cùng chăng, lập tức giục đám tiểu nhị cứ lo việc chuẩn bị.

Nơi đây, vốn là một thị trấn nhỏ, nên lo việc ấy rất mau lẹ. Chẳng bao lâu đã kêu lại đủ những là trống kèn, nhang đèn pháo...

Lúc ấy, Từ Thanh Thu cũng đã nấu xong mấy món ăn đặc biệt vừa bung lên thì Tiên ông vội kéo tay nàng lại, cười nói:

– Mau đến bái đường, mau đến bái đường!

Cừu Cốc đang định chạy chốn thì cũng đã bị tay ông kéo lại, hai tay đặt hai người trước bàn hương án, đồng thời ra lệnh cho trống nhạc nổi lên.

Chủ tiệm được ông tặng thưởng rất nhiều tiền, nên đích thân điều khiển bọn điểm tiểu nhị làm theo lời dặn, họ đốt pháo nổ rang, thổi kèn in ỏi, thấy cảnh vui nhộn, xóm giềng tụ lại xem lễ đông nghẹt.

Chỉ tội nghiệp cho Cừu Cốc và Thanh Thu bị dồn vào thế dở khóc dở cười, cả hai cùng xấu hổ định bỏ chạy, nhưng bị hai bàn tay của Thái Bạch Tiên Ông giữ chặt như hai gọng kềm.

Ba người đứng trước bàn, hai tay Thái Bạch Tiên Ông đẩy nhẹ tự nhiên Cừu Cốc cùng Thanh Thu bước lên một bước và song song quì trước bàn thờ lạy như chàng rể cô dâu đang làm lễ trước tổ đường.

Lại một tràng pháo nổ vang, bấy giờ Tiên Ông mới nhìn Cừu Cốc và Thanh Thu cười vui vẻ:

– Hai cháu đã bái lạy tổ đường từ nay đã trở thành vợ chồng vậy mau đến đây cho lão uống ly rượu mừng.

Và Tiên Ông sai bọn điểm tiểu nhị thiết tiệc rượu đãi tất cả những người hàng xóm tới xem.

Hôn lễ tuy đơn bạc, thiếu sắp đặt song lại rộn rịp và vui vẻ lạ.

Vừa ngồi vào bàn, Tiên Ông đã cạn ngay một ly rượu, đoạn đưa tay ngoắt nói:

– Hai cháu sao không mau đến đây uống rượu với ta.

Cừu Cốc biết rõ tính tình của Tiên Ông, trong lòng cảm thấy không yên chút nào. Chàng không phải không yêu Từ Thanh Thu, song với lối kết hôn nhanh chóng như thế này, thật ra không khác nào như làm một trò đùa, nên chàng cứ đứng trân trân nơi đấy, không nói không rằng.

Riêng về Thanh Thu thì khác. Nàng đã thầm yêu Cừu Cốc trước kia rồi, hơn

nữa nàng cũng đã hiểu sự liên quan giữa cha nàng với Tiên Ông, dù cho ông ta có đem nàng gả cho một thằng ngốc đi nữa, cha nàng cũng không hề phản đối. Nàng chỉ lo về Cừu Cốc. Nếu chàng chẳng nhận lời, có phải nàng chịu ở vậy suốt đời không?

Nàng đưa mắt liếc trộm Cừu Cốc, thấy chàng cứ đứng đờ người ra, lòng nàng không khỏi hồi hộp, khẽ đến bên chàng thở thê:

– Thiếp hiểu chàng vẫn còn yêu Thanh muội, sự việc hôm nay, chỉ cần hai ta giữ bí mật tuyệt đối không có người ngoài nào biết cả. Chàng chẳng nên khó chịu, coi như ông đã đùa giỡn vậy thôi.

Cừu Cốc thở ra nói:

– Dưới mắt mọi người, chúng ta đồng tham bái thiên địa làm sao gọi là trò chơi được. Lại nữa ông ta là người đức cao vọng trọng, đã từng ra ơn cứu mạng tôi...

Thanh Thu thốt ra những lời ấy là cố ý dò xét phản ứng của Cừu Cốc như thế nào, nghe chàng nói vậy lòng nàng không khỏi mừng nói:

– Nói vậy vô tình ép uống chàng rồi.

Cừu Cốc vốn là người hiền từ, chú trọng nhất là cảm tình đạo nghĩa, nghe nàng nói bỗng cất tiếng cười:

– Tại hạ là thằng vũ phu, được trang tài sắc như chị nhận làm vợ sao có thể gọi là ép uống được. Ý của tôi là vì cảm thấy không xứng với chị đấy thôi.

Thái Bạch Tiên Ông bỗng cười ha hả như đắc ý lắm:

– Trời sanh hai cháu đúng lứa vừa đôi. Ai cũng không kém ai cả. Mau lại đây uống rượu với lão cho vui. Đã là chồng vợ thì còn khiêm nhường khách sáo làm gì.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đoạn song song bước tới bàn tiệc. Tiên Ông nâng ly rượu lên cười nói:

– Hôm nay qua vội vã nên không đem vật gì đến tặng hai cháu. Sau này lão hứa sẽ cho mỗi đứa một món thật quý.

Đôi má Thanh Thu đỏ bừng, cười nói:

– Võ công của người đã đến bậc siêu nhân, chỉ mong dạy cho chúng cháu mỗi người một ít môn. Như thế còn quý hơn tặng vật rồi.

– Hẳn nhiên! Hẳn nhiên! Hôm nay lão không để cho các cháu thất vọng đâu.

Nói dứt ông liền hướng về Thanh Thu mấp máy đôi môi. Thì ra ông đang dùng “Truyền âm nhập bí” đọc qua một mở khẩu quyết, Thanh Thu thoạt đầu như chưa hiểu rõ, cứ theo đấy mà đọc qua mấy lượt, đến lúc nhớ hết mới thôi.

Tiên Ông đã thấy Thanh Thu đã thuộc nằm lòng, mới quay sang Cừu Cốc đọc thầm trong miệng một hồi truyền thụ khẩu quyết võ công cho Cừu Cốc xong, cả ba

ăn uống no say mới trở về phòng riêng nghỉ ngơi.

Đêm hôm ấy tuy ngưng ngừng bờ ngõ, song Cừu Cốc và Thanh Thu cũng sống qua một đêm tình nghĩa chồng vợ.

Sáng hôm sau, mặt trời lên khá cao, hai cô cậu mới bừng tỉnh giấc dậy, vội vàng trang điểm rồi đến phòng kế bên để thăm ông bạn già từng đứng chủ hôn làm vai nguyệt lão. Nhưng khi vào đến nơi mới hay Thái Bạch Tiên Ông đã ra đi từ lúc nào. Trên bàn chỉ để lại một tờ giấy nhỏ viết mấy hàng:

“Truyền cho Từ Ngưỡng Chi cùng Trương Cửu Linh, phàm hễ ai dám mượn danh Phổ Kiếm Minh để tác hung tác ác, lập tức giết ngay.”

Bên dưới còn phụ chú mấy hàng chữ nhỏ:

“Nhắc nhở Cừu nhi cùng Thu nhi, đừng xem đây là một trò đùa. Đừng làm mất uy danh của lão, lão sẽ buồn và ân hận suốt đời”.

Từ Thanh Thu cầm tờ giấy lên đọc xong bỗng nhiên vui mừng reo:

– Cụ ta làm vậy là có ý chọn chàng làm người thừa kế thay người chấn chỉnh Phổ Kiếm Minh đây.

Cừu Cốc nghiêm giọng:

– Đừng đoán bậy, đâu có việc như thế được.

– Chàng không tin thì xem đây, nếu không phải nhận chàng là người thừa kế làm sao gọi chàng là “Cừu nhi” lại còn căn dặn đừng làm mất uy danh của ông...

– Có lẽ ông ám chỉ việc truyền thụ chương pháp cho tôi ấy cũng nên.

Thanh Thu cười:

– Vậy là đúng rồi. Phàm người được truyền thụ võ học, tự nhiên cũng thừa kế sự nghiệp chứ còn gì

– Đây là hai sự việc. Chớ nên đoán những việc không đâu!

– Chàng không tin thì thôi. Để sau này lời thiếp nói có đúng không.

Cừu Cốc nhìn Thanh Thu cười âu yếm:

– Em thông minh lắm, song việc ấy đối với chúng ta không mấy quan trọng. Công danh làm gì! Em nhỉ?

Thanh Thu tựa đầu lên vai Cừu Cốc thở thê:

– Anh nói đúng lắm, song những người vợ yêu chồng họ thường lo đến tương lai của chồng họ.

Đôi bạn trẻ, qua một đêm mặn nồng phu phụ, gắn bó keo sơn, tình họ càng thêm đậm đà thấm thiết.

o O o